

jenž určil v § 1, že sazby, jež byly stanoveny pro jednotlivé nájemní třídy podle § 30 ubytovacího zákona vyhláškou min. zem. obrany a fin. ze 14. února 1911 č. 28 ř. z., platí i pro rok 1921 a 1922 s tou odchylkou, že se zvyšují o 40%. Účinnost tohoto zákona byla zákonem č. 387/22 rozšířena i na rok 1923 a zákonem č. 250/25 i na dobu po 31. prosinci 1923.

Jest ovšem pravda, že předpis § 1 zák. č. 227/22 mluví jen o tom, že se příslušným zvýšením o 40% ponechávají v platnosti dosavadní sazby pro jednotlivé nájemní třídy, a že neobsahuje výslovně dispoice o tom, že se ponechává v platnosti i dosavadní zařazení obcí do jednotlivých nájemních tříd, než z prosté úvahy, že šetření, nutná podle 2. odst. § 30 ubyt. zák. a předpisů k tomu vydaných prov. nař. min. zem. obrany a fin. z 27. července 1895 č. 119 ř. z. k stanovení sazeb pro jednotlivé nájemní třídy, souvisí se šetřením nutným k určení, do které nájemní třídy jest určitou věc zařaditi, možno dojiti k závěru, že ustanovení § 1 zák. č. 287/22, třeba tak výslovně nepraví, sprostilo voj. správu nejen povinnosti určovatí znovu nájemní sazby v jednotlivých třídách podle 2. odst. § 30 ubytovacího zák., nýbrž i závazku provéstí nové všeobecné zařazení obcí do jednotlivých tříd nájemného, jež podle cit. 2. odst. § 30 současně s určením nájemních sazeb má býti vykonáno.

Důvodem pro tuto suspensi povinnosti voj. správy stanoviti nové nájemní sazby, a souvisle pak s tím i povinnosti provéstí nové všeobecné zařazení obcí do nájemních tříd, bylo podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu uvedeného zákona (tisk 2107 posl. sněm. 1921), že nynější doba se pro takové vyšetření vůbec nehodí, ježto zákonem o ochraně nájemníků jest normální vývin činží uměle zadržén.

Lze-li však podle toho, co dosud řečeno, důvodně hájiti thesi, že vzhledem k ustanovení § 1 zák. č. 227/22 a ke skutečnosti, že v době poválečné neděje se vývoj činží normálně, nebylo mno povinno provéstí nové všeobecné zařazení obcí do jednotlivých tříd nájemních podle 2. odst. § 30 ubyt. zák., lze dospěti logicky i k závěru, že nemá ani povinnosti provéstí singulární přeřazení určité obce z nižší třídy nájemní do vyšší podle 5. odst. cit. §, když také v tomto případě přeřazení to zakládá se na výši nájemného. Stížnost, vycházející z názoru opačného, je proto bezdůvodna, pročež ji bylo zamítnouti.

Č. 9126.

Zaměstnanci veřejní: Trest uložený disc. komisí pro provinění v několika bodech, může komise uložití znovu pro provinění v menším počtu případů, když nález její byl nss-em co do otázky viny v několika bodech zrušen.

(Nález ze dne 17. března 1931 č. 15.486/28.)

V ě c: Hubert D. v B. proti vrchní disciplinární komisí při min. fin. o disciplinární nález.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Disc. komise při gřích v Bratislavě nálezem ze 17. října 1924 uznala st-le vinným porušením úředních povinností v 9 bodech, uvedených v nálezu pod čísly 1 až 9. Dále uznala též disc. komise, že se tím st-l s ohledem na způsob a těžkost provinění dopustil disc. přečinů proti §§ 24, 28 a 29 služ. pragm., a uložila mu proto disc. trest přeložení do trvalé výslužby s výslužným o 5% zmenšeným dle §§ 93 lit. d) a 97 služ. pragm. Vrchní disc. komise při min. fin., rozhodující o odvolání st-lově, uznala nálezem z 12. června 1925 právem, že se st-l z obvinění v bodu 8. nálezu první instance osvobozuje, že bod 9. se z nálezu vylučuje, kdežto v ostatních bodech se odvolání jak co do viny, tak co do trestu zamítá a nález první instance potvrzuje. Ke stížnosti do tohoto disc. nálezu uznal nss nář. ze 16. února 1927, že tehdy nář. rozhodnutí, pokud potvrzuje nález disc. komise I. instance o vině v bodě 5. a 7. a ve výroku o trestu, se zrušuje pro vady řízení, jinak že se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Vrch. disc. komise jednala pak znovu o odvolání st-lově z disc. nálezu první stolice ze 17. října 1924, a nálezem, naříkaným nynější stížností, osvobodila st-le od obvinění v bodu 5. a 7. nálezu I. instance, potvrdila však nález ten co do trestu, a v tomto směru připojila toto odůvodnění: »Pokud se týče trestu, uznala vrch. disc. komise, i když vyloučila z viny bod 5. a 7. a i když přiznala st-li v částečném doznání polehčující okolnost, že provinění obviněného, uvedená v bodech 1. až 4. a 6. nálezu I. instance, jsou tak těžkým porušením povinností proti ustanovení §§ 24, 28 a 29 služ. pragm. a jsou, hledíc ke způsobu provinění a přitěžujícím okolnostem, zjištěným v nálezu I. instance, takovými přečiny, že plně odůvodňují vyměřený trest přeložení do výslužby s výslužným o 5% zmenšeným. Proto vrch. disc. komise trest uložený v I. instanci potvrdila.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

Otázkou, je-li uložený trest úměrný zjištěnému provinění, může se nss zabývatí s ohledem na § 2 zák. o ss toliko s hlediska zákonitosti trestu uloženého.

Se zřetelem k § 93 služ. pragm., připouštějícímu, aby kárný úřad použil kteréhokoli z trestů tam stanovených, jenž se podle jeho uvážení jeví ve smyslu § 99 služ. pragmatiky nejvhodnějším, nutno uznati, že napadené rozhodnutí není v rozporu se zákonem, nevybočujíc z mezí §em 93 služ. pragm. jemu stanovených, a není proto ani v tomto směru nezákonnosti stížností vytýkané. Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, jest patrné, že napadený nález znovu a bez ohledu na zrušený již nález dřívější vrch. disc. komise disc. trest samostatně vyměřoval, a že tedy nešlo, jak stížnost míní, o nějaké přesouvání dřívějšího trestu, pravoplatně snad stanoveného pro 7, pokud se týče pro 9 disc. přečinů na zbývajících přečiny pět; proto nebylo také zapotřebí, aby toto tvrzené přesouvání bylo nějak odůvodněno, a není tedy zde v tomto směru ani vadnosti řízení ani nezákonnosti.